

MỤC LỤC

1	Phát minh của nọ.....	7
2	Nước hoa sân tập	18
3	Bài văn Mẹ hồ	27
4	Nửa mê nửa tỉnh	38
5	Thoát chết trong gang tấc	57
6	Bộ sưu tập bí hiểm	66
7	Một bức thư lạ	81
8	Chú chim mỏ đỏ	92
9	Ở hiền gặp lành	100

Có cô học trò nhỏ nọ tên là Loan. Cô bé không phải ngôi sao ca nhạc, không phải diễn viên, cũng không phải cán bộ lớp, thậm chí chẳng được làm đến tổ trưởng. Loan là một cô bé mũm mĩm rất bình thường.

Nhưng những thứ ấy không ngăn Loan làm những việc hay ho. Cô giáo chủ nhiệm đặt cho Loan biệt danh “cán sự tin tức”. Biệt danh này không có nghĩa là cán sự công bố tin tức, mà nghĩa là cán sự “chế ra tin tức”.

1

PHÁT MINH CỦA NỢ

Mười rưỡi tối.

Loan đang "vật vã" chép từ mới bằng bút chì. Cô giáo giao chép mỗi từ hai mươi lần, cả thầy có hai mươi từ mới. Loan chép chậm dần, cuối cùng cô bé nằm bò ra mặt bàn ngủ mất.

Đang mơ màng, Loan chợt thấy một bàn tay to hiện ra trước mắt. Bàn tay đó cầm một vật, nhúng vào sơn, phết lên tường. Hồi ấy, nhà Loan mới được chia căn hộ chung cư, nội thất trong nhà ổn cả, nhưng có mấy chỗ trên tường bị bẩn. Mẹ cau mày. Bố bảo sơn tường để không ấy mà, không cần tìm thợ đâu. Thế rồi bố tự mua về một thùng sơn.

Bố nói là làm luôn.

Loan nhìn món đồ ở trong tay bố rồi hỏi, "Bố ơi, đây là chổi gì ạ?"

Bố bảo, “Đây không phải chổi sơn, mà là chổi vẽ, cọ bẹt rộng bản để vẽ con ạ. Nhưng giờ ít người dùng lắm rồi. Bố tìm thấy nó trong hộp dụng cụ.”

Loan ngắm thật cẩn thận, chổi vẽ trông giống những cây cọ vẽ xếp cạnh nhau thành bản rộng, chỉ khác là chấm mực màu trắng mà thôi.

Loan tỉnh cả ngủ. Cô bé nghĩ thầm trong bụng, giá có cây chổi bẹt thì tốt biết mấy.

Loan lôi ra rất nhiều bút chì từ học tủ, ống bút và hộp bút, cố sức giằng néo chúng thành một cái chổi bản rộng. Nhưng bút chì nào có dễ bảo, lần nào cũng thế, cột một lúc thì đám bút chì tùm tùm lại thành một đùm. Loan chán nản vỗ trán.

Loan kể cho bố nghe ý tưởng của mình. Bố cũng thấy cách đấy rất hay. Ngày Chủ nhật, nhân lúc mẹ đi họp lớp, bố với Loan bèn làm cho ra ngô ra khoai luôn.

Bao nhiêu công cụ và vật liệu, nào bút chì, hồ khô, đinh bấm, dao răng cưa, thanh gỗ nhỏ... bày la liệt trên bàn ăn.

Nhờ bố hỗ trợ, Loan đang “ngâm cứu” cách xếp bút chì thành một cái “chổi viết”.

Bố dùng thước đo đạc cuốn vở rồi bảo, “Loan à, mỗi dòng trong vở cách nhau tám mi-li-mét, thế thì các ngòi chì cũng phải cách nhau tám mi-li-mét... Năm cây bút đủ không con?”

Loan ngẫm nghĩ một lát rồi xua tay, “Bốn là đủ rồi ạ, nhiều quá thì khó điều khiển...”

Sau khi tốn khá nhiều thời gian, cuối cùng Loan đã chế tạo thành công cây “chổi viết”. Mấu chốt nằm ở chỗ phải có hai thanh nẹp để nẹp chặt bốn cái bút lại với nhau.

Thứ Hai, lúc đến trường, Loan nhìn quanh quất không thấy ai, bèn bí mật rút ra cây “chổi viết” cho bạn cùng bàn xem. Cậu bạn cùng bàn gầy guộc, nhỏ nhắn tên là Biện Bạch thốt lên, “Ôi! Đây đúng là máy viết thần tốc, tốc độ nhanh gấp bốn lần bút thường.”

Bạch đón lấy cây “chổi viết”, rồi lập tức thử nghiệm trên cuốn vở của mình.

Nào ngờ, lớp phó Kiến Cát ngồi ngay hàng ghế sau đang ngھnh cổ lên nhòm trộm.

“Mua đâu đấy?” Bạch hỏi.

Loan cười mủm mỉm, lắc đầu.

“Cậu toàn viết bài bằng cái này hở?” Bạch hỏi tiếp.

“Không! Bớ tớ bảo cái này để chơi thôi, không phải lúc quá cấp bách thì không được dùng!”

Hết tiết hai, giờ ra chơi, cô Phương chủ nhiệm lớp bỗng gọi Loan vào văn phòng.

Loan thấy là lạ.

Cô cầm cuốn vở bài tập ngữ văn lên hỏi Loan, “Bài này con viết từng nét một phải không?”

Loan nghĩ một lát rồi đáp, “Vâng ạ!”

“Con biết vì sao cô bảo các con viết mỗi từ mới hai mươi lần không?”

“Con biết ạ, để chúng con nhớ lâu nhớ kĩ.”

“Con biết thế là tốt... Nghe nói con phát minh ra cái máy gì đó viết thần tốc lắm?” Cô Phương cố ý nhấn mạnh hai tiếng “phát minh”.

Loan ngần ra.

“Cho cô xem với nào, để cô mở mang đầu óc.”

Loan biết thế là “toi” rồi. Nhưng cô bé không hiểu làm sao cô Phương biết chuyện này.

Loan về lớp, lấy “máy viết chữ” đem nộp cho cô.

Cô cẩn thận ngắm nghía hồi lâu rồi hỏi, “Để dùng không con?”

Loan không dám đáp lời nào.

Cô tự thử một lát rồi bảo, “Ừ cũng được, thế này năng suất tăng lên là cái chắc.”

Loan thấy vui vui, cô bé định biểu diễn thể hiện cho cô xem một lượt thì cô bỗng nghiêm mặt, giọng cô vẫn khá nhỏ nhẹ...

“Con gọi cái này là gì?”

“Chối viết ạ...” Loan lí nhí đáp.

LỚP HỌC TIÊN TIẾN

Giấy khen

Giấy khen

Sổ ghi chép

Cô Phương lắc đầu, “Cô thì thấy cái này là công cụ để ăn bớt thời gian. Gọi là chổi lười mới đúng!”

Loan hơi phụng phịu.

Cô Phương nói tiếp, “Loan ạ, có những bạn không dùng đầu óc vào việc nghiêm chỉnh mà ba cái việc đầu đầu thì lại nhanh lắm. Không chỉ là nhanh mà còn đầu tư trí óc rất công phu là đằng khác. Cô bảo các con viết hai mươi lần từ mới để làm gì? Chẳng phải để giúp các con nhớ lâu nhớ kĩ ư? Nếu thế này thì dùng máy phô tô cho rồi, còn nhanh hơn món này. Loan, năm nay con lớp năm, sắp thi lên cấp hai rồi, con biết không?”

Loan gật gật đầu.

“Món này con tự làm à?”

“Bố hướng dẫn con ạ.” Loan khẽ nói.

Cô Phương cực kì kinh ngạc, “Bố con giúp con làm? Sao bố con có thể giúp con một việc thế này?”

Loan rất hối hận, đáng lẽ không nên “khai ra” bố. Nhưng muộn mất rồi.

Cô Phương thở dài, “Loan à, cô đặt cho con một biệt danh nhé?”

“Biệt danh gì ạ?” Loan đoán mò xem cô đang nghĩ gì. Chẳng nhẽ cô định gọi mình là “vua phát minh”? Thế thì hơi quá.

“Con đoán xem, biệt danh gì?”

“Có phải là vua phát minh không ạ?”

Cô Phương cười nhạt, “Con cũng tự tin đấy, gọi là vua phát minh thì con có ngượng đỏ mặt không?”

Quả đúng là Loan ngượng đỏ cả mặt.

“Từ giờ cô sẽ gọi con là cán sự tin tức.”

Cán sự tin tức? Loan không hiểu ý cô.

“Con là cán sự chế ra tin tức.”

Loan vẫn không hiểu.

Cô Phương mới giải thích, “Học trò tiểu học chế tạo ra máy viết chữ hiệu suất cao gấp bốn lần bình thường, đây chả phải là một tin hay ho à? Chính con tạo ra cái tin tức này, con chính là người chế ra tin tức đấy!”

Quay về lớp học, Loan hỏi Bạch, “Cậu nói với cô à?”

Bạch ra sức lắc đầu.

Kiến Cát lằm rằm hát bài gì đó, vẻ rất bất chấp, nom rất đắc ý.

Đến bữa cơm tối, Loan và bố đứng sắp hàng như học sinh tiểu học nghe mẹ răn dạy. Chỉ khác ở chỗ Loan cúi gằm xuống đất, bố thì nghếch mặt nhìn trời.

Mẹ bảo, “Bố con nhà này, việc thường ngày thì không